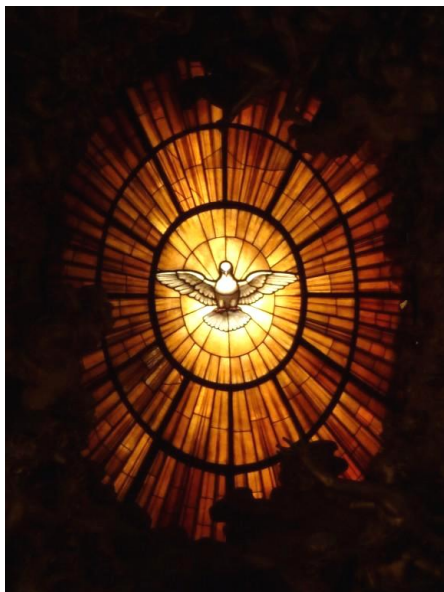

M Ě S Í Č N Í K
ZVON
ZPRAVODAJ FARNOSTI ŘÍČANY

Z Á Ř Í | 2 0 1 2

Vitráž Ducha svatého v bazilice Sv. Petra ve Vatikánu.

Drazí farníci,

po krátké odmlce Vám přichází opět do rukou náš farní zpravodaj. Máme zde září, děti jdou zase do školy, dovolené jsou povětšinou za námi a začíná opět doba trochu pravidelnější, než jsou prázdniny. Ale přesto v tomto měsíci v naší farnosti proběhnou dvě opravdu nepravdivé akce, které svou vážností tento měsíc ozdobí.

V pátek 7. září při mši svaté bude slavnostně uveden do funkce farář P. Konstantin. Úkolu se zhostí Mons. Karel Herbst, světící biskup pražský. Tato událost je po dlouhých letech nejistoty radostí pro nás všechny, jelikož P. Konstantin je ustanoven farářem do roku 2019.

Druhou velkou událostí bude návštěva pražského arcibiskupa Dominika kardinála Duky, který naši farnost navštíví 23. září, aby některým našim farníkům udělil svátost biřmování. Tak tedy je na co se těšit. Přeji vám všem, aby přechod z prázdninového období do doby větších povinností byl provázen nejen krásným počasím, ale zvláště Boží milostí, a abychom společně prožili již zmiňované slavnosti.

Timotej Maria

Táborové ohlédnutí

Díky velkému zájmu dětí o farní tábor v předchozích letech se naše farnost rozhodla pro letošní léto připravit dva táborové turnusy. Každý turnus měl odlišné téma. Děti si tak mohly vybrat i zaměření, které jim lépe vyhovovalo. Pokud si chtěly více zasportovat, zvolily 2. turnus, tedy „Olympijské hry“.

Během 1. turnusu, o kterém bych vám ráda napsala, se táborníci vydali po „Stopách sv. Anežky České“. Cesta to byla opravdu dlouhá a náročná. Vždyť od narození této světice k jejímu svatořečení, které bylo naším cílem, uběhlo téměř 800 let. Navíc život Anežky byl spojen s mnohými místy v Evropě. Nejenže pobývala ve slezské Třebnici u své tety sv. Hedviky, ale také na královském dvoře ve Vídni, kde se měla naučit stejně jako táborníci etiketě, aby byla dobrou manželkou syna císaře. A když ten ji kvůli dvorským pletichám odmítl, museli tuto urážku táborníci spolu s jejím otcem Přemyslem Otakarem I. v líté bitvě pomstít. Přijelo za ní poselstvo krále Jindřicha III. Plantageneta až z Anglie. Zajímá se o ni sám císař, ale Anežka dává přednost, inspirována vzorem své sestřenice sv. Alžběty a také sv. Františkem a sv. Klárou, zasvěcenému životu v klášteře, který v Praze se svým bratrem Václavem I.

zakládá. Táborníci museli poctivě plnit úkoly a sbírat peníze na večerní přesun do dalšího místa spojeného s Anežčinými životními osudy. Pokud se snad peněz na dlouhou cestu některé z pěti skupinek nedostávalo, bylo třeba si ji odpracovat. Ale když skupinka našetřila více, než bylo třeba, mohla si zakoupit indicie vedoucí k závěrečnému sladkému pokladu.

Všichni jsme se snažili každý den cvičit ve ctnostech, kterými bohatý Anežčin život oplýval, ať už to byla mírumilovnost, štedrost, moudrost, čínorodost, chudoba, poslušnost, statečnost, či čistota. A tak jsme batikovali, vyráběli náramky a růžence, hráli scénky o etiketě, učili se biblické citáty nebo jak pomoci zraněným, hrstičku čocky směňovali za neuvěřitelné poklady čechtických domácností, vařili v kotlících, drželi bobříka mlčení a dokonce jsme odvážně získali ostatky pro samotné svatořečení!

V táborové hře může být vítěz jen jeden. Tentokrát to byli Šnecci. Ale pomyslný vavřín vítězství patří i ostatním skupinkám a také všem, kdo se podíleli na přípravě a organizaci 1. táborového turnusu, ať už to byli vedoucí, praktikanti, naše kuchařka Zorka a její zdatná pomocnice Aneta, tak P. Timotej, a v neposlední řadě náleží tento vavřín i našemu dlouholetému hostiteli P. Zdzislawovi.

Dovětek:

I když sv. Anežka většinu života prožila v klášteře, neuzavírala se světu, ale byla tou, která usmířuje rozhádané, „sytí hladové, ošetřuje nemocné, pečuje o staré, povzbuzuje bezradné, a tak je schopna šířit pokoj a smíření, dodávat útěchu a vlévat novou naději“ (bl. Jan Pavel II.). Kéž je nám všem sv. Anežka vždy zářivým vzorem.

Mirka Dvořáková

Olympijské hry

Každoroční, letos již jedenáctý letní tábor Římskokatolické farnosti Říčany, se konal začátkem července 2012 ve znamení Olympijských her v Londýně. Táborovou hru jsme zahájili slavnostním nástupem závodníků, předseda olympijského výboru P. Konstantin přednesl uvítací projev, ve kterém připomněl zakladatele novodobých OH Pierre de Coubertina. Následoval slib závodníků a rozhodčích. Nakonec byla přinesena pochodeň a zapálen Olympijský oheň. Olympijská vesnička v našich oblíbených

Čechticích na kouzelné Vysočině ožila ruchem závodů a závodníků.

Atletický trojboj (skok z místa, sprint, 400 m), střelbu na plechovky i hod oštěpem závodníci obdivuhodně zvládali, a tak byly rozděleny první medaile. Příprava na gymnastickou soutěž zaujala všechny závodníky, a tak jsme sledovali kotouly, stoje na ruce, přemety stranou, pokusy o salto a jiné cvičební prvky. Připravené gymnastické sestavy překvapily komisi rozhodčích, která měla těžké rozhodování a nejednou za své výroky sklidila nesouhlas diváků. Fotbalový turnaj byl v duchu fair play. Žádné surovosti se nekonaly. Závěrečný marathón byl ukázkou sportovního zápolení všech věkových kategorií.

Ale nesoutěžilo se jen v závodech, ale také ve vědomostních disciplínách. Rozluštit indicie disciplín OH bylo velkým oříškem pro všechny členy skupinek z jednotlivých kontinentů. Zjistit dle indicí naše vítězné sportovce na minulých olympiádách, historii olympijských her, svaté patrony měst, kde se konaly OH, bylo dalším úkolem táborové hry.

Nakonec účastníci ze všech kontinentů objevili skrytý poklad, ve kterém našli **olympijské heslo: Citius, Altius, Fortius** (rychleji, výše, silněji). Samozřejmě že nechyběly také sladké odměny. Olympiádu

jsme zakončili slavnostním nástupem, mší svatou a táborákem.

Za připravení tábora patří poděkování všem obětavým vedoucím a kuchařkám. Tábor skončil a příprava na další začíná...

Miloslava Pangrácová

P.S.: A tehdy jsme ještě nevěděli, jak úspěšná bude naše olympijská reprezentace v Londýně – 10 medailí z toho 4 zlaté!

Obnova kostela Narození Panny Marie v Oleškách

Naše farnost spolu s Arcibiskupstvím pražským připravila projekt na záchranu kostela Narození Panny Marie v Oleškách. V únoru 2011 byl projekt přihlášen do výzvy Programu rozvoje venkova ČR a v rámci opatření s názvem: „Ochrana a rozvoj kulturního dědictví venkova“ vybrán jako úspěšný. Akce bude spolufinancována Evropskou unií z Evropského zemědělského

intervenčního fondu pro rozvoj venkova a její celkové náklady činí 3 237 588,-Kč.

Předmětem projektu je obnova vnějšího pláště kostela. V první řadě půjde o sanaci střešní konstrukce. U stávající krytiny z pálených tašek dochází k úplnému rozpadu a díky zatékání dešťové vody nastává rozklad dřevěných krovových prvků. Neopravitelné části krovu budou nahrazeny tzv. metodou protézování novými dřevěnými prvky stejného profilu. Nová krytina bude respektovat krytinu původní. Na věži půjde o tzv. krytinu prejzovou a na střechu lodě, presbytáře a sakristie bude položena pálená taška bobrovka. Vyměněny budou rovněž veškeré střešní klempířské prvky. Makovice na věži se rozpadla a bude vyrobena nově. Poté bude spolu se stávajícím křížem vyzlacena. Rozpadlé zdivo sakristie bude rozebráno a znovu vyzděno. Opraveny budou veškeré vnější omítané plochy, na které bude následně aplikován vápenný nátěr. Rovněž budou repasovány výplně dveřních a okenních otvorů. Zvonová okna budou vyrobena nově.

Rekonstrukcí vyjmenovaných částí kostela dojde k odstranění havarijního stavu a záchraně objektu. Historické záznamy uvádějí, že původní stavba, tzv. tribunový kostel, pochází z 1. poloviny 13. století. Kostel se tak řadí k pozdně románským sakrálním stavbám.

Aleš Pešat

První schůzka Farní charity po prázdninách se uskuteční opět třetí úterý v měsíci, tj. 18. 9. 2012 od

17 hodin na faře v Říčanech. Zveme všechny, kteří by měli zájem pracovat v naší organizaci dobrovolníků na různých akcích pro seniory, při sbírkách, při návštěvách LDN Vojkov, apod. Uvažujeme také o rozšíření naší pomoci pro starší a nemocné, kteří zůstávají doma a chtěli by se s někým sejit a popovídat si. Na takovou službu však budeme určitě potřebovat další dobrovolníky, kteří by chtěli pomáhat buď jednorázově, nebo dlouhodobě. Těšíme se, že do naší malé skupinky žen přijdou noví dobrovolníci a podpoří naše stávající i případné nové aktivity.

Věděli jste, že máme v České republice Den Charity a že existuje i Světový den humanitárních pracovníků?

Den charity

Nápad představit na den sv. Vincence z Paul (27. září), patrona charitních zařízení, široké veřejnosti nabídku charitních služeb se zrodil v roce 2004 na jižní Moravě. Postupně se rozšiřoval, a proto v lednu 2008 vyhlásila Česká biskupská konference 27. září jako Den charity. V tento den může

Charita pořádat např. den otevřených dveří ve svých zařízeních, kde může informovat veřejnost o své činnosti mimo jiné pomocí plakátů, letáčků apod. Den Charity však není spojen s žádnou finanční sbírkou.

Při příležitosti Dne Charity byla v roce 2008 poprvé udělena Cena Charity ČR za mimořádné charitní dílo. V prvním ročníku bylo oceněno pět žen.

Svatý Vincenc de Paul, byl kněz, který zasvětil život práci pro nejchudší. Za válek v letech 1648-53 např. zorganizoval rozsáhlou pomoc pro zpustošené kraje - pomocí letáků se zprávami o utrpení zbídačeného obyvatelstva shromáždil v Paříži finanční milodary. Za ně byly nakoupeny potraviny a šaty a s pomocí misionářů rozdávány chudým v postižených oblastech. Vincenc založil řadu charitativních organizací - zejména Kongregaci dcer křesťanské lásky (s Louisou de Marillac, která byla později rovněž svatořečena) a Kongregaci kněží misionářů (lazaristé).

Světový den humanitárních pracovníků

Světový den humanitárních pracovníků se slaví 19. srpna, letos již počtvrté. Jako výraz ocenění s cílem zvýšit povědomí o práci humanitárních pracovníků ho v roce 2008 ustanovilo Valné shromáždění OSN. Datum připomíná pumový útok

na sídlo Organizace spojených národů v Bagdádu v roce 2003, při němž zahynulo 22 lidí. Mezi nimi byl i šéf mise OSN v Iráku a vysoký komisař OSN pro lidská práva Sérgio Vieira de Mello.

„Humanitární pracovníci si zaslouží náš dík a obdiv za odvahu a odhodlanost pokoušet se zlepšit svět. Stejně tak si zaslouží, abychom společně dokázali vytvořit pro jejich důležitou práci bezpečné podmínky. Humanitární pracovníci a záchranáři

jsou našimi vyslanci, jejichž prostřednictvím vyjadřujeme solidaritu se strádajícími. Jsou nositeli toho nejlepšího z lidství. Jejich práce je ale nanejvýš nebezpečná...“, řekl generální tajemník OSN Ban Ki-moon.

Ústřední téma tohoto mezinárodního dne pro rok 2012 je: „Lidé na pomoc lidem“.

Připravila Marie Junková

☞ ČTENÍ NA POKRAČOVÁNÍ ☞

Dějiny kostela sv. Petra a Pavla v Říčanech

4. část

V 70. letech 18. století byl v Říčanech farářem Josef Češka, který byl svárlivé povahy a měl neustálé spory, památkou na něj je náhrobek jeho matky pod kazatelnou z roku 1772. V roce 1776 praskl již jednou puklý zvon Stanislav a byl znovu přelit. O rok později byly postaveny nové varhany. Roku 1786 byla zřízena lokálie v Mukařově, o rok později v Jažlovicích (patřily k ní kostely v Jažlovicích a Oticích). Místo nich byly k Říčánům přiděleny Lipany s kostelem sv. Martina.

V roce 1789 byl od říčanské farnosti oddělen kostel v Kunicích a připojen k Velkým Popovicím.

V roce 1797 byla opravena šindelová střecha a o tři roky později byl kostel zaklenut a byl v něm vyzdvižen kůr. Po roce 1806 získal kostel novou křtitelnicí s nástavcem a dva oltáře. Během napoleonských válek procházela vojska Říčany a na čas se v nich i ubytovala, na faře bydleli velitelé (1801 ruský velitel Petr Grekof, 1812 velitel ruského vojska major Zákolský). Roku 1801 tudy projížděl pražský arcibiskup Vilém Florentin kníže Salm a byl slavnostně uvítán.

Roku 1830 byl zavěšen na věž nový malý zvon. O tři roky později došlo ke zrušení hřbitova kolem kostela a roku 1844 byla zbořena ohradní hřbitovní zeď. V roce 1841 přemaloval J. Schlesinger, kaplan z Kostelce nad Černými Lesy, oltářní obraz, zároveň se říčanští obyvatelé složili na zřízení bočního oltáře sv. Jana Křtitele.

*Říčanský kostel a náměstí
ve 20. letech 20. století.*

Od poloviny 19. století začaly probíhat architektonické úpravy. Věž hrozila sesutím, a proto byla v roce 1858 snížena na dvě patra, probouráním získala boční vchod. Během stavebních úprav byla v kostele položena nová dlažba. Roku 1863 byla fara zvýšena o patro. V roce 1868 došlo na místě bývalého hřbitova k zasazení stromů a v roce 1883 byl tamtéž založen park. Do průčelí kostela byly roku 1887 umístěny sochy sv. Petra a Pavla, které nechala zhotovit Marie Pachmajerová. V roce 1900 se uskutečnilo prodloužení kostela (o jedno klenební pole a západní věž v průčelí) v novobaročném slohu. Ve věži byl probourán vchod a přízemí se stalo předsíní kostela. Přístavbu provedl Antonín Gabriel.

Západní věž slouží také jako zvonice. Tuto funkci přejala od bývalé jižní věže, která byla snížena

na přízemí a stala se z ní kaple zasvěcená sv. Václavu. (Městský úřad žádal, aby na nové věži byly umístěny hodiny, což ale z technických důvodů nebylo možné.)

O rok později se přešlo k úpravě interiéru – pořízení nových oltářů (staré byly spáleny) a varhan, doplnění křtitelnice a vymalování kostela. Celkový náklad dostavby kostela – 52 772 korun 15 haléřů – byl zaplacen ze jmění filiálního kostela v Tehově. V březnu byl ke kostelu postaven kříž, který požehnali redemptoristé. V Říčanech zůstali týden a denně měli dvě velmi navštěvovaná kázání.

Chrám sv. Petra a Pavla byl vysvěcen 15. září 1901. V letech 1902 a 1904 byly zhotoveny nové kostelní lavice (za přispění obce v roce 1903). Posledním majitelem

panství a držitelem patronátního práva říčanského kostela byl Jan II. kníže Lichtenštejn.

Roku 1928 byla fara povýšena na děkanství. V roce svatováclavského milénia (1929) došlo k pověšení zvonu Václav. Obrazová křížová cesta byla namalována v roce 1936. O dva roky později nechali jednotliví dárci pořídit vitrajová, malovaná okna.

Během 2. světové války byl na základě udání zatčen a uvězněn děkan Josef Ježek (20. srpna 1943). Roku 1948 musely být opraveny vnější omítky a střecha kostela, protože se nacházely v havarijním stavu (omítka opadávala, střecha byla poničena větrem). V šedesátých letech byl v havarijním stavu celý kostel a všechny liturgické obřady se proto konaly na faře. V letech 1961–1964 došlo k zajištění klesajících klenebních pasů a praskajících klenebních polí, zároveň byly opravovány omítky a při tom se objevily gotické fresky v přízemí bývalé jižní věže. O několik let později (1966–1968) byly objevené fresky zrestaurovány.

Za normalizace v letech 1983–1984 proběhla oprava fasád tak, že byly zjednodušeny, ale na druhou stranu došlo k obnažení a zviditelnění gotických fragmentů a přízemí bývalé jižní věže. V té době byly Říčany součástí říčanského vikariátu.

V letech 1993 a 1995 byla v lodi a presbytáři kostela položena nová mramorová podlaha a provedlo se odvlhčení zdiva kostela. Během výměny dlažby došlo k odkrytí hrobky matky faráře Česky poblíž její náhrobní desky pod kazatelnou. Hrobka pak byla opět překryta dlažbou. Během pokládání podlahy byl ke kazatelně postaven pískovcový ambon a před hlavní oltář doprostřed presbytáře obětní stůl. V devadesátých letech byl kostel (věž) osvětlen.

Říčanské děkanství se roku 1994 stalo opět farností a součástí vikariátu Jílové. V roce 1998 začala celková rekonstrukce kostela. Do roku 1999 probíhala výměna střešní krytiny a oprava krovu. V letech 2000–2002 byly obnoveny vnější fasády do podoby z roku 1900 (dostavby kostela), došlo k restaurování soch na věži, oken, kříže nad sakristií, zhotovení znaku ve štítu sakristie a odvlhčení kostela. Roku 2003 proběhla úprava okolí kostela (položena dlažba - především na západní a jižní straně kostela), protože park z 19. století nebyl udržován a zanikl.

V roce 2004 byly obnoveny vnitřní omítky a dveře ve vstupu do lodi kostela osazeny mříží. Roku 2001 byla provedena nouzová oprava zvonících strojů a o čtyři roky později díky grantu města Říčany mohla být provedena (kvůli

havarijnímu stavu) úprava zavěšení zvonů. Dne 1. července téhož roku (2005) převzala duchovní správu Královská kanonie premonstrátů na Strahově.

V roce 2008 byly opraveny vnější omítky a zrestaurován oltář sv. Václava v jižní kapli (přízemí bývalé věže), relikviáře a řezby z hlavního oltáře a z mens postranních oltářů, klekátko a dřevěný kříž a křestní nádoba.

Následujícího roku došlo ke zrušení farností spravovaných z Říčan, které byly k Říčanům připojeny ve 20. století (Kostelec u Křížků – kostel sv. Martina s filiálním kostelem sv. Františka z Assisi v Kamenici, Mukařov – kostel Nanebevzetí Panny Marie, Velké Popovice – kostel Panny Marie Sněžné s filiálním kostelem sv. Maří Magdaleny v Kunicích, Popovičky – kostel sv. Bartoloměje s filiálním kostelem Narození Panny Marie v Oleškách, Jažlovice – kostel sv. Václava s filiálním kostelem sv. Mikuláše v Oticích), a k jejich začlenění do farnosti Říčany.

K Říčanům tedy v současné době patří 11 filiálních kostelů a tři kaple.

Markéta Žilková

Jsem zázrak milosrdenství

Toto heslo sv. Vincenze Pallottiho, který uctíval Boží milosrdenství, stejně jako sv. sestra Faustyna Kowalská, nás provázelo letošní poutí z Říčan do Slavkovic u Nového Města na Moravě.

Pán mě povolal na moji první týdenní pěší pouť na přelomu července a srpna. Netušila jsem, co vše pro mne připraví. Vůbec se mi nechtělo putovat bez „partáka“ s neznámými lidmi do neznáma. Ovšem, čím více se blížil termín pouti, tím větší jsem cítila zodpovědnost jít, ať se děje, co se děje, ať se mi chce, či nechce. Uvnitř jsem cítila příkaz: JDI! Vypravila jsem se tedy se všemi svými úmysly v srdci navzdory zkouškám, které přicházely. Čím těžší zkouška byla, tím jsem cítila větší nutnost putovat k Božímu milosrdenství. Těšila jsem se a radostně vykoučila se skupinou bratří a sester z různých farností a diecézí s jedním knězem a jáhnem a hudební sekcí za křížem a obrazem milosrdného Ježíše v čele zástupu.

Putovali jsme jako jedna rodina sjednoceni v Kristu s úmysly za naše rodiny, dobrodince, kteří nám pomáhají na naší pouti, a za celý svět. Nechyběly přednášky o našem duchovním průvodci sv. otci Pallotti,

modlitby, zpěvy, svědectví, ticho k rozjímání, ranní a večerní chvály se mší svatou. Všichni jsme putovali s Ježíšem, a komu docházely síly, vzal do rukou kříž.

Již druhý den bylo mé tělo unavené, na chodidlech puchýře a co krok, to bolest. Prosila jsem Pána Ježíše o pomoc a chválila Ho, jak jen jsem uměla. S radostí a bolestí v nohách jsem nesla obraz Milosrdného Ježíše a využila možnosti Svátosti smíření za pochodu. Čtvrtý den pouti se k mému úžasu puchýře zahojily. Cítila jsem se volná a svobodná, jako pták plný lásky, a děkovala Bohu, že mohu zase dál putovat. Tento stav mysli a uzdravení těla považuji za velikou Boží milost. Stejně neuvěřitelný byl každý následující večer po celodenní chůzi, kdy jsme se všichni cítili svěží a chválili Boha při večerních chválách.

Námaha pěšího putování odhalovala naši pravou tvář, jak říká otec P. Tomasz Kazanski, vůdce naší pouti. Pout' nás učila pokoře, ukázala nám, kde jsme slabí, a dala nám příležitost k přijetí a smíření s druhým člověkem, takovým, jaký je. Pro mě osobně je důležité, že jsme s sebou mohli nést úmysly lidí, kteří nám je svěřili, a modlili se za lidi, které jsme potkali a kteří nás u sebe ubytovali. Před těmito rodinami a jejich velkou vírou a obětavostí smekám klobouk a беру

si z nich příklad. Nikdy nezapomenu na Tomáše ze Ždírcce, který ve svém domě ubytoval 11 poutnic. Byl velice štedrý a milý. Sám byl mnohokrát poutníkem. Ze svého skromného platu nám vystrojil pěknou hostinu. Obskakoval jedenáct ženských a dvanáctou – maminku, upoutanou na vozíčku. Měl otevřené srdce a dával, co mohl potřebným a dělal to pro Boha. Uměli bychom se takto dávat, nepodezřívat a nic nečekat na oplátku? Před rokem bych cizího člověka doma neubytovala, ale dnes už to vidím jinak a děkuji za tento prožitek a další zkušenosti z pouti.

Bylo zajímavé sledovat přijetí poutníků na různých místech naší trasy. Čím více jsme se blížili k Moravě, tím byli lidé vstřícnější. Ve Velkých Losenicích a Slavkovicích nás vítaly i kostelní zvony a farníci měli pro nás připravené pohoštění.

A co jsem si přivezla domů z pouti, kromě nezapomenutelných zážitků, obrázků a modliteb Milosrdného Ježíše? Velkou lásku k Ježíši a touhu děkovat mu, učit se a šířit dál jeho nekonečné Boží milosrdenství ve stopách sv. sestry Faustyny, a to hlavně Skutkem, Slovem a Modlitbou. Děkuji Ti, Pane, za vše, co máme, čeho se nám dostává, za naše kněze, rodiny a Tvoji lásku. Všichni jsme Tvůj zázrak milosrdenství. Amen.

Více na www.pout.cz.

Iveta Patáková

Výuka náboženství ve školním roce 2012 -2013

Říčany: středa

I. 14:45 - 15: 30 fara

1. skupina: předškolní až 2. třída
- *H. Zavadilová*
2. skupina: 3. třída a ti, kdo půjdou
k prvnímu svatému přijímání
- *P. Timotej*
3. skupina: 4. třída - *P. Konstantin*
4. skupina: 5. a 6. třída
- *M. Pangráčová*

II. 15:45 - 16:30 fara

5. skupina: 7. až 9. třída
- *P. Timotej a H. Zavadilová*

Mukařov: čtvrtek fara

předškolní a 1. třída

15:00 – 15:45 – H. Zavadilová

2. až 8. třída zatím **14:00 - 14:45**, po
domluvě s rodiči

Kostelec u Křížků: čtvrtek

*Příčná 61 (zadní vchod do budovy
školní družiny = prostory IH -
alternativní školičky)*

1. až 5. třída **17:15 – 18:15**

- *P. Konstantin a M. Dvořáková*

6. – 9. třída zatím **18:30 – 19:30**

- *M. Dvořáková*, po domluvě s rodiči

Poděkování

Milí spolufarníci,

dovolte nám vyjádřit velkou
vděčnost za Vaše nasazení
v prosbách za uzdravení našeho
synáčka Toníčka. Byli jsme zaskočeni
množstvím Vás, kteří se účastnili
adorace 15. 7. ve 21 hodin s prosbou
za zázrak. Velmi si vážíme Vaší
ochoty podpořit nás modlitbou v ten
nejtěžší čas. Toník nebyl uzdraven,
i poslední vyšetření 16. 7. prokázalo
smrt mozku. Společně s lékaři jsme
jej ten samý den odpojili od
přístrojů. Toník zemřel mamince
v náručí a odešel k Pánu. Věříme, že
Bůh vyslyšel naše prosby, i když
jinak, než jsme toužili. Za Vaše
modlitby Vám Pán Bůh zaplatí, jsme
Vašimi dlužníky.

Manželé Fraňkovi

Pravidelná setkání

budou upřesněna během září

Mše svaté v září

7. 9. – mše svatá s uvedením

P. Konstantina do funkce faráře,
celebrovat bude Mons. Karel Herbst

14. 9. – Svátek Povýšení svatého kříže,

Posvěcení kostela v Říčanech

23. 9. – mše svatá s udělováním svátosti

biřmování, celebrovat bude Dominik
kardinál Duka OP, arcibiskup pražský

30. 9. – poutní mše svatá Jažlovice –

sv. Václava

Pravidelné mše svaté

MÍSTO	DEN	HOD.
Říčany	pondělí - DPS	15,00
	úterý	9,00
	úterý, DD – 1x za dva týdny	14,30
	středa	18,00
	čtvrtek	9,00
	pátek	18,00
	sobota	18,00
	neděle	9,30
Mukařov	neděle	8,00
Jažlovice	2.-5. neděle	11,00
Otice	1. neděle	11,00
Velké Popovice	neděle	8,30
Popovičky	sobota	14,30
Kamenice	sobota	16,00
Kostelec u Křížků	neděle	10,15
Lipany	2. neděle	13,00
Tehov	3. neděle	13,00
Všestary	2. neděle	14,30
Kunice	3. neděle	15,00